Opłata pocztowa uiszczona gotówką.

Nr. 16. Warszawa, dnia 30 czerwca 1939 r. Rok XXII.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. Cena egzemplarza 1 zł. 25 gr.

Prenumeratę należy wpłacać na konto P.K.O. Nr 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn.".

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (intendentura) Warszawa, ul. Nowy Świat 69, tel. 663-97.

Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników wyłącznie za zaliczeniem pocztowym.

Ogłoszenia o wydawnictwach związanych z zagadnieniami administracji państwowej przyjmowane są wyłącznie na warunkach podanych w Dzienniku Urzędowym Min. Spraw Wewn. z dn. 31 stycznia 1938 r. Nr 4, poz. 14 po uprzednim wpłaceniu należności na konto czekowe Dziennika Urzędowego M. S. Wewn. Nr 30197 z podaniem tytułu wpłaty.

Ceny ogłoszeń: cała strona 50 zł, 1/2 str. 30, 1/4 str. — 15 zł.

Redakcja zastrzega sobie prawo odmowy umieszczenia ogłoszenia w całości lub jego części bez podania motywów.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20. Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

I. ROZPORZĄDZENIA I ZARZĄDZENIA MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 26—28.

III. PISMA OKÓLNE.

C. BIBLIOGRAFIA

I. WYDAWNICTWA ZALECONE.

II. WYDAWNICTWA INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ SPRAW WEWNĘTRZNYCH

A.

I. Rozporządzenia i Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

122.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 24 czerwca 1939 r.

o likwidacji zrzeszenia wolnomularskiego „Orden Bnei Brith"

(Nr PB. 40/303/58/39).

Na mocy art. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22.XI.1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 91 poz. 624) w związku z ust. 1 art. 1 tegoż dekretu zarządzam likwidację zrzeszenia wolnomularskiego „Orden Bnei Brith" im. Rafała Koscha w Lesznie.

(—) *Sławoj Składkowski*
MINISTER

123.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 28 czerwca 1939 r.

o organach obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej

(Nr Wojsk. opl. 9/38/2).

Na podstawie § 5 pkt. 2) i § 7 ust. (2) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1937 r. o przygotowaniu w czasie pokoju obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej Państwa (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 73) zarządzam co następuje:

§ 1. Zarządzenie niniejsze dotyczy organów obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej (opl):

1) osiedli, jako całości,

2) budowli, mających znaczenie publiczne, z wyjątkiem administrowanych przez innych ministrów,

3) domów (bloków domów).

§ 2. Organa opl. dzielą się na:

1) organa kierownicze,
2) organa wykonawcze.

§ 3. (1) Organami kierowniczymi opl. są:

1) w osiedlach:

a) komendant opl. osiedla (miasta, miejscowości),

b) komendanci opl. dzielnic lub innych terytorialnych jednostek organizacyjnych opl. osiedla,

2) w budowlach, mających znaczenie publiczne —
— komendant opl. budowli,

3) w domach (blokach domów)
— komendant opl. domu (bloku domów).

(2) Organa kierownicze opl. posiadają z reguły swych zastępców.

§ 4. Organa kierownicze opl. osiedli, jako całości, posiadają personel pomocniczy, którym są osoby, pełniące funcje gońców, łączników, telefonistów i t. p.

§ 5. (1) Organami wykonawczymi opl. są służby:

1) alarmowa,
2) bezpieczeństwa,
3) łączności,
4) przeciwgazowa,
5) przeciwpożarowa,

6) ratowniczo-sanitarna,
7) ratowniczo-weterynaryjna,
8) rejestracyjna,
9) pogotowi technicznych oraz
10) inne, zorganizowane w zależności od potrzeb.

(2) Na czele służb, działających na terenie osiedla, jako całości, stoją szefowie służb.

§ 6. (1) Rodzaj i ilość organów oraz personelu pomocniczego opl. osiedli, jako całości, ustalają zarządy gmin, stosownie do wskazań właściwych władz administracji ogólnej.

(2) Rodzaj i ilość organów wykonawczych opl. budowli, mających znaczenie publiczne, oraz domów (bloków domów) ustalają właściwi komendanci opl. tych obiektów, przy czym:

1) co do budowli, mających znaczenie publiczne, administrowanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych — według wskazań właściwych władz administracji ogólnej,

2) co do pozostałych budowli, mających znaczenie publiczne, z wyjątkiem administrowanych przez władze rządowe oraz co do domów (bloków domów) według wskazań właściwych zarządów gmin.

§ 7. Organa kierownicze opl. osiedli, jako całości, oraz szefowie poszczególnych służb opl. biorą udział w opracowaniu i realizowaniu planu opl. osiedli, według wskazań zarządów gmin.

§ 8. Komendanci opl. budowli, mających znaczenie publiczne, pełnią swe funkcje z ramienia właścicieli, dzierżawców lub innych osób, sprawujących zarząd budowli, w myśl wskazań władz wymienionych w § 6 ust. (2). Do obowiązków tych komendantów należy:

1) opracowanie i realizowanie planu opl. budowli,

2) przeprowadzanie fragmentarycznych ćwiczeń, pogotowi i alarmów na terenie budowli, w ramach i terminach, ustalanych przez właściwe władze.

§ 9. Komendanci opl. domów (bloków domów) pełnią swe funkcje z ramienia właściwych zarządów gmin. Do obowiązków tych komendantów należy:

1) opracowanie i realizowanie planu opl. domu (bloku domów),

2) wyznaczanie personelu do organów opl. domu (bloku domów), na polecenie zarządu gminy,

3) przeprowadzanie fragmentarycznych ćwiczeń, pogotowi i alarmów na terenie domu (bloku domów), w ramach i terminach, ustalanych przez zarządy gmin.

§ 10. Szczegółowy zakres obowiązków organów kierowniczych i wykonawczych opl. oraz sposób ich wykonywania normują specjalne instrukcje.

§ 11. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

124.

OKÓLNIK Nr 26

z dnia 21 czerwca 1939 r.

o nabywaniu, posiadaniu i noszeniu broni przez osoby wojskowe.

(Nr AP. 38/60)

P. P. Wojewodom, Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę i Starostom.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje poniżej do wiadomości i ścisłego przestrzegania „Przepis służbowy o broni" Ministerstwa Spraw Wojskowych z dnia 4.II 1935 r. L. 320-75 w sprawie nabywania, posiadania i noszenia przez osoby wojskowe, krótkiej broni palnej, broni palnej myśliwskiej i amunicji do nich, oraz broni białej.

Zarazem uchyla się okólnik Nr 149 z dn. 7.VIII.1927 r. Nr AP. 8684/27 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. cz. I str. 59).

(—) Nakoniecznikow - Klukowski
PODSEKRETARZ STANU

MINISTERSTWO
SPRAW WOJSKOWYCH
Warszawa,
dnia 4 lutego 1935 r.
—o—
Przepisy służbowe
L. 320-75

PRZEPIS SŁUŻBOWY O BRONI.

ROZDZIAŁ I.

POSTANOWIENIA OGÓLNE.

Podstawa prawna.

§ 1.

Podstawę prawną niniejszego przepisu służbowego stanowią:

1) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. „Prawo o broni, amunicji i materiałach wybuchowych" (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 807);

2) rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 10 grudnia 1933 r. o pozwoleniach na broń, wydanych przez władze wojskowe (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 13, poz. 106);

3) rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 marca 1933 r. o pozwoleniach na broń do użytku osobistego oraz o nabywaniu i pozbywaniu się tej broni (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 179).

Przedmiot przepisu.

§ 2.

1) Przedmiotem niniejszego przepisu służbowego są sprawy nabywania, posiadania, noszenia, zbywania i ewidencji:

a) krótkiej broni palnej do użytku służbowego (służbowa krótka broń palna);

b) krótkiej broni palnej do użytku osobistego;

c) broni myśliwskiej;

d) amunicji do krótkiej broni palnej i broni myśliwskiej;

e) broni białej;

2) Nie są natomiast przedmiotem niniejszego przepisu służbowego, sprawy dotyczące nabywania, posiadania, noszenia, zbywania i ewidencji, służbowej krótkiej broni palnej i amunicji do niej, oraz broni białej, pozostających własnością Skarbu Państwa, a które żołnierze otrzymują dla celów pełnienia służby. Szczególne rozkazy, wydane przez Ministra Spraw Wojskowych, regulują sprawy, dotyczące posiadania i noszenia tej broni oraz amunicji przez żołnierzy w czynnej służbie wojskowej.

Określenie pojęcia krótkiej broni palnej.

§ 3.

1) Za służbową krótką broń palną w rozumieniu niniejszego przepisu uważa się broń, która jako krótka broń palna należy do przepisowego uzbrojenia żołnierza w czasie wykonania służby i w którą ma się żołnierz zaopatrzeć na własny koszt. Do tej broni zalicza się rewolwery i pistolety o kalibrze nie mniejszym niż 7.65 mm. i nie większym niż 9 mm.

2) Za krótką broń palną do użytku osobistego uważa się rewolwery i pistolety bez względu na ich kaliber.

3) Do krótkiej broni palnej nie zalicza się rewolwerów i pistoletów wytworzonych przed rokiem 1850; obrót tą bronią (nabywanie, posiadanie, noszenie i zbywanie) nie podlega żadnym ograniczeniom.

Określenie pojęcia broni myśliwskiej.

§ 4.

1) Przez broń myśliwską rozumie się broń palną gwintowaną lub niegwintowaną konstrukcji, odpowiadającej celom myśliwskim.

2) Do broni myśliwskiej zalicza się również następujące kategorie broni:

a) broń myśliwską, przerobioną ze zmianą kalibru z broni wojskowej nie należącej do uzbrojenia wojska lub marynarki wojennej (np. karabiny Mauzera wzór 71, przerobione na śrutówki kalibru 16);

b) sztucery myśliwskie, przerobione bez zmiany kalibru z karabinów wojskowych, nie należących do uzbrojenia wojska lub marynarki wojennej, do których nie da się używać amunicji wojskowej (np. karabinki rosyjskie Winchestera przerobione na sztucery myśliwskie).

3) Do broni myśliwskiej nie zalicza się:

a) broni palnej myśliwskiej, wytworzonej przed rokiem 1850;

b) wiatrówek kalibru do 6 mm.

4) Obrót wymienionymi w ust. 3 rodzajami broni (nabywanie, posiadanie, noszenie i zbywanie) nie podlega żadnym ograniczeniom.

Określenie pojęcia broni białej.

§ 5.

Za broń białą w rozumieniu niniejszego przepisu uważa się wyłącznie broń boczną typu szabli lub kordzika, ustalonego rozkazami M. S. Wojsk., w którą żołnierz ma się zaopatrzeć na własny koszt.

Określenie pojęcia amunicji.

§ 6.

1) Przez amunicje rozumie się gotowe naboje do krótkiej broni palnej, lub broni myśliwskiej, typów ustalonych w §§ 3 i 4.

2) Amunicją w rozumieniu niniejszego przepisu są również proch strzelniczy do broni myśliwskiej, oraz gotowe lub obrobione istotne części amunicji (np. łuski, patrony i t. p.).

ROZDZIAŁ II.

SŁUŻBOWA KRÓTKA BROŃ PALNA.

Obowiązek zaopatrzenia się w służbową krótką broń palną.

§ 7.

1) W służbową krótką broń palną obowiązani są zaopatrzeć się na własny koszt, jeżeli dotychczas jeszcze jej nie posiadają:

a) oficerowie i chorążowie zawodowi w służbie czynnej i w stanie nieczynnym;

b) oficerowie rezerwy, powołani do służby czynnej celem przemianowania na zawodowych;

c) oficerowie i chorążowie zawodowi w stanie spoczynku;

d) b. urzędnicy wojskowi, jeżeli w czasie pełnienia czynnej służby wojskowej otrzymali w myśl obowiązujących przepisów o uposażeniu wojska jednorazową kwotę na wyekwipowanie lub dodatek na uzupełnienie wyekwipowania;

e) oficerowie i chorążowie rezerwy i pospolitego ruszenia, jeżeli w czasie pełnienia czynnej służby wojskowej otrzymali w myśl obowiązujących przepisów o uposażeniu wojska jednorazową kwotę na wyekwipowanie lub dodatek na uzupełnienie wyekwipowania — a nie odbyli jeszcze 24 tygodni ćwiczeń wojskowych w stopniu oficera lub chorążego.

2) Obowiązek zaopatrzenia się w służbową krótką broń palną gaśnie w stosunku do żołnierzy i b. urzędników wojskowych wymienionych w ust. 1 lit. d), e) w przypadkach,

gdy nie ciąży już na nich powszechny obowiązek wojskowy. Posiadaną krótką broń palną powinni wymienieni żołnierze i b. urzędnicy wojskowi zbyć na warunkach, określonych w § 26, chyba że uzyskają od powiatowej władzy administracji ogólnej pozwolenie na posiadanie tej broni, jako broni do użytku osobistego.

Podstawa do nabycia służbowej krótkiej broni palnej.

§ 8.

1) Podstawę do nabycia służbowej krótkiej broni palnej stanowi zaświadczenie, wedle wzoru Nr. 1.

2) Zaświadczenie uprawnia do nabycia broni w terminie 3 miesięcy, licząc od dnia jego wystawienia. Jeżeli broń nie zostanie nabyta w ciągu tego czasokresu, zaświadczenie traci swą moc.

3) Zaświadczenie uprawniające do nabycia służbowej krótkiej broni palnej powinien uprawniony wręczyć osobie, u której broń nabywa; zaświadczenie to jest dla tej osoby dokumentem upoważniającym do zbycia broni.

Przełożeni właściwi do wystawiania zaświadczeń na nabycie służbowej broni palnej.

§ 9.

Przełożonym właściwym do wystawienia zaświadczenia na nabycie służbowej krótkiej broni palnej jest:

a) dla żołnierzy, pełniących czynną służbę wojskową — przełożony o uprawnieniach co najmniej dowódcy pułku;

b) dla żołnierzy, wymienionych w § 7 lit. c), e) oraz dla b. urzędników wojskowych — właściwy powiatowy komendant uzupełnień.

Posiadanie służbowej krótkiej broni palnej.

§ 10.

1) Nabycie służbowej krótkiej broni palnej upoważnia również do jej posiadania.

2) Podstawę stwierdzającą uprawnienie do posiadania służbowej krótkiej broni palnej stanowią:

a) dla oficerów i chorążych w służbie czynnej — legitymacja osobista,

b) dla innych żołnierzy oraz dla b. urzędników wojskowych, obowiązanych do zaopatrzenia się w służbową krótką broń palną — adnotacja w dokumencie osobistym, uskuteczniona przez władzę, określoną w § 9.

Noszenie służbowej krótkiej broni palnej.

§ 11.

1) Noszenie służbowej krótkiej broni palnej przez żołnierzy, pełniących czynną służbę wojskową w czasie pełnienia przez nich czynności służbowych (np: służba wartownicza, inspekcyjna, dyżurnego, asystencja wojskowa, konwoje i t. p.) regulują szczególne rozkazy Ministra Spraw Wojskowych.

2) Żołnierze w służbie czynnej mogą nosić służbową krótką broń palną również poza pełnieniem poszczególnych czynności służbowych bez względu na to czy występują w mundurze czy też nie. Podstawę stwierdzającą uprawnienie do noszenia tej broni poza służbą, stanowi legitymacja osobista względnie adnotacja w dokumencie osobistym żołnierza.

3) Żołnierze, tudzież b. urzędnicy wojskowi, którzy nie pełnią czynnej służby wojskowej, nie posiadają prawa noszenia służbowej broni krótkiej palnej, chyba, że uzyskali pozwolenia na jej noszenie, jako broni do użytku osobistego.

Zbywanie służbowe krótkiej broni palnej.

§ 12.

1) Posiadaną krótką broń palną do użytku służbowego można zbywać na warunkach, określonych dla zbywania krótkiej broni palnej do użytku osobistego.

2) Zbycie służbowej krótkiej broni palnej może nastąpić tylko w przypadku równoczesnego zaopatrzenia się w inną służbową krótką broń palną.

3) W razie zbycia służbowej krótkiej broni palnej, należy o tem zameldować przełożonemu wskazanemu w § 9, celem uwidocznienia zmiany w dokumentach osobistych danego żołnierza (b. urzędnika wojskowego) i w ewidencji służbowej krótkiej broni palnej.

Postępowanie w razie utraty służbowej krótkiej broni palnej.

§ 13.

1) W razie utraty (kradzieży, zagubienia i t. p.) służbowej krótkiej broni palnej należy niezwłocznie zameldować o tem przełożonemu wskazanemu w § 9.

2) Przełożony powiadamia o fakcie utraty broni najbliższy pododdział żandarmerii i powiatową władzę administracji ogólnej, właściwą ze względu na miejsce pełnienia służby żołnierza, który broń utracił, względnie o ile chodzi o żołnierzy lub b. urzędników wojskowych, niepełniących czynnej służby wojskowej, powiatową władzę administracji ogólnej właściwą ze względu na miejsce ich zamieszkania. W zawiadomieniu należy podać rodzaj, wzór, kaliber i numer broni utraconej.

3) W przypadku utraty broni służbowej przełożony zarządza przeprowadzenie odpowiednich zmian w dokumencie osobistym żołnierza (b. urzędnika wojskowego), oraz w ewidencji służbowej krótkiej broni palnej.

Stawienie się do służby ze służbową krótką bronią palną.

§ 14.

1) Żołnierze oraz b. urzędnicy wojskowi, obowiązani w myśl § 7 i 10 do zaopatrzenia

się w służbową krótką broń palną oraz do jej posiadania — obowiązani są w razie powołania do czynnej służby wojskowej, stawić się do służby z tą bronią.

2) Oficerom i chorążym rezerwy (§ 7 lit. e)) powołanym na ćwiczenia wojskowe, którzy z jakichkolwiek powodów stawili się na te ćwiczenia bez służbowej krótkiej broni palnej mogą formacje wydać krótką broń palną na czas ćwiczeń z posiadanych zapasów — za zwrotem kosztów zużycia, obliczonych za czas użytkowania wydanej broni

Ewidencja służbowej krótkiej broni palnej.

§ 15.

1) Przełożeni, wymienieni w § 9 powinni uwidocznić fakt posiadania broni służbowej (rodzaj, wzór, kaliber i numer broni) w ewidencji służbowej krótkiej broni palnej.

2) Szczególne rozkazy Ministra Spraw Wojskowych normują sposób prowadzenia tej ewidencji.

ROZDZIAŁ III.

KRÓTKA BROŃ PALNA DO UŻYTKU OSOBISTEGO.

Pozwolenie na broń.

§ 16.

1) Przełożeni mogą udzielać zezwoleń na nabycie, posiadanie i noszenie krótkiej broni palnej do użytku osobistego (pozwolenia na broń) następującym żołnierzom:

a) żołnierzom w służbie czynnej;

b) oficerom i podoficerom (starszym marynarzom) zawodowym w stanie nieczynnym;

c) oficerom i podoficerom (starszym marynarzom) zawodowym w stanie spoczynku;

d) oficerom kontraktowym;

e) oficerom czasu wojny.

2) żołnierze nie wymienieni w ust. 1, oraz b. urzędnicy wojskowi, zwracają się celem uzyskania pozwoleń na broń do użytku osobistego, do właściwych powiatowych władz administracji ogólnej.

Przełożeni właściwi do udzielania pozwoleń na broń.

§ 17.

1) Pozwoleń na broń (wzór Nr. 2) udzielają:

a) żołnierzom w służbie czynnej, oficerom i podoficerom (st. marynarzom) zawodowym w stanie nieczynnym, oficerom kontraktowym i oficerom czasu wojny — przełożony o uprawnieniach conajmniej dowódcy pułku;

b) oficerom i podoficerom (st. marynarzom) zawodowym w stanie spoczynku — powiatowy komendant uzupełnień.

2) Pozwolenie na broń udzielone żołnierzom zawodowym w czasie pełnienia przez nich czynnej służby wojskowej zachowuje swą moc również w przypadku przejścia tych żołnierzy w stan spoczynku, o ile powiatowy komendant uzupełnień nie cofnie pozwolenia na broń w myśl § 27. We wszystkich innych przypadkach rozwiązania stosunku służbowego, należy cofnąć pozwolenie na broń, wydane żołnierzowi w czasie pełnienia przezeń czynnej służby wojskowej (§ 27 ust. 1).

Zasady udzielania pozwoleń na broń.

§ 18.

1) Pozwolenia na broń wydaje przełożony według swobodnego uznania, przyczem przy udzielaniu pozwoleń należy brać pod uwagę, czy przytoczone motywy uzasadniają dostatecznie potrzebę posiadania i noszenia krótkiej broni palnej do użytku osobistego.

2) podoficerom i szeregowcom pełniącym obowiązkową służbę czynną, oraz żołnierzom powołanym na ćwiczenia wojskowe lub dodatkowe ćwiczenia wojskowe, można wydać pozwolenia na broń tylko w wyjątkowych. na szczególne uwzględnienie zasługujących przypadkach.

3) Przełożony wydaje pozwolenie na broń bez oznaczenia czasu jego trwania.

Nabycie krótkiej broni palnej do użytku osobistego.

§ 19.

1) żołnierz, ubiegający się o nabycie krótkiej broni palnej do użytku osobistego, zwraca się do przełożonego ustnie lub pisemnie z prośbą o udzielenie pozwolenia, podając motywy, uzasadniające potrzebę nabycia, posiadania i noszenia krótkiej broni palnej do użytku osobistego.

2) Przełożony udzielając pozwolenia na nabycie krótkiej broni palnej do użytku osobistego, rozstrzyga zarazem w jakim terminie krótka broń palna powinna być nabyta, oraz czy udziela proszącemu zezwolenia na posiadanie i noszenie krótkiej broni palnej, czy też tylko pozwolenia na jej posiadanie i stosownie do swej decyzji zarządza wypełnienie wzoru pozwolenia na broń.

3) Oficerom i chorążym, pełniącym czynną służbę wojskową, wydaje się pozwolenie na posiadanie i noszenie broni.

4) W razie nienabycia broni w terminie określonym przez przełożonego pozwolenie na broń traci swą moc.

5) Dowodem prawnego nabycia broni jest odcinek I pozwolenia. Odcinek ten po wpisaniu przez osobę, od której żołnierz broń nabył, rodzaju, wzoru, kalibru i numeru nabytej broni — pozostaje przy nabywcy broni.

Obowiązki żołnierza nabywającego krótką broń palną do użytku osobistego.

§ 20.

1) żołnierz nabywający krótką broń palną do użytku osobistego, jest obowiązany wpisać w odcinku 2-gim pozwolenia, rodzaj, wzór, kaliber i numer nabytej broni, podpisać się i wręczyć ten odcinek osobie, od której broń nabył.

2) żołnierz, który broń nabył, jest obowiązany zameldować o tem przełożonemu, który udzielił pozwolenia, celem wpisania rodzaju, wzoru, kalibru i numeru nabytej broni na grzbiecie pozwolenia .

Posiadanie krótkiej broni palnej do użytku osobistego.

§ 21.

1) żołnierz, w którego prawne posiadanie przeszła broń na podstawie udzielonego mu pozwolenia przełożonego — jest uprawniony do posiadania tej broni przez okres czasu, dopóki udzielone zezwolenie nie zostało cofnięte (§ 27 ust. 1).

2) żołnierz, w którego prawne posiadanie przeszła broń nie na podstawie udzielonego mu przez przełożonego pozwolenia na broń lecz w inny sposób (np. wskutek śmierci lub zaginięcia osoby posiadającej na nią pozwolenie) powinien niezwłocznie uzyskać w trybie § 19 ust. 1 pozwolenie na posiadanie tej broni — a w razie odmówienia mu pozwolenia, pozbyć tę broń najdalej do 3-ch miesięcy licząc od dnia przejścia broni w jego posiadanie.

3) Dokumentem legitymacyjnym na prawo posiadania krótkiej broni palnej do użytku osobistego jest odcinek I pozwolenia na broń.

Uprawnienia, wynikające z pozwolenia na posiadanie broni.

§ 22.

Pozwolenie na prawo posiadania broni uprawnia do posiadania broni wymienionej w tem pozwoleniu w obrębie mieszkania (kwatery) tego żołnierza, któremu pozwolenie zostało wydane, albo w obrębie innego lokalu, o ile jest on oznaczony w pozwoleniu.

Noszenie krótkiej broni palnej do użytku osobistego.

§ 23.

1) krótką broń palną do użytku osobistego można nosić tylko w tych przypadkach, gdy pozwolenie na broń upoważnia również do jej noszenia. Uprawnienie to trwa do czasu dopóki udzielone pozwolenie nie zostało cofnięte § 27 ust. 1).

2) odcinek 1 pozwolenia na broń jest dokumentem legitymacyjnym na prawo noszenia krótkiej broni palnej do użytku osobistego. Podczas noszenia broni poza obrębem swego mieszkania (kwatery), lub lokalu, na który opiewa pozwolenie, uprawniony winien pozwolenie na broń posiadać przy sobie.

Uprawnienia, wynikające z pozwolenia na posiadanie i noszenie broni.

§ 24.

Pozwolenie na prawo posiadania i noszenia broni uprawnia do posiadania i noszenia broni, wymienionej w tem pozwoleniu, wszędzie, gdzie nie jest to prawnie zabronione.

Obowiązek okazywania pozwoleń na broń.

§ 25.

Pozwolenie na broń należy okazywać na żądanie przełożonych (warty wojskowej), organów inspekcyjnych, żandarmerii, władz bezpieczeństwa i ochrony granic, w tych wszystkich przypadkach, gdy wkraczają one służbowo, celem wykonania czynności służbowej w myśl obowiązujących przepisów.

Zbywanie krótkiej broni palnej do użytku osobistego.

§ 26.

1) żołnierz może zbyć krótką broń palną posiadaną do użytku osobistego:

a) na rzecz osoby, posiadającej pozwolenie na handel bronią, a nabywającej daną broń w celach handlowych;

b) na rzecz osoby, wykazującej się pozwoleniem na daną broń i kartą uprawniającą do nabycia danej broni, wydanemi przez powiatową władzę administracji ogólnej;

c) na rzecz osoby, wykazującej się zaświadczeniem przełożonego (§ 9 wzór Nr. 1), iż jest uprawnioną do nabycia krótkiej broni palnej, jako broni służbowej;

d) na rzecz osoby, wykazującej się zaświadczeniem władzy przełożonej, iż jest uprawniona do nabycia danej broni jako należącej do jej przepisowego uzbrojenia (lit. a) ust. 1 art. 21. Prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych);

e) na rzecz żołnierza, wykazującego się pozwoleniem na broń, wydanem przez przełożonego wojskowego w myśl § 17 (wzór Nr. 2).

2) Przy zbywaniu broni na rzecz osób, wymienionych pod lit. b), c), d), e) powinien żołnierz odebrać od tych osób kartę (lit. b), albo zaświadczenie (lit. c), d), albo odcinek II pozwolenia (lit. e), podpisane przez nabywcę.

3) O zbyciu krótkiej broni palnej do użytku osobistego należy zameldować przełożonemu wskazanemu w § 17 przedstawiając mu równocześnie odebrane od nabywcy: kartę, zaświadczenie lub odcinek II pozwolenia na broń. Przełożony dołącza wymieniony dokument do grzbietu odnośnego pozwolenia na broń i anuluje pozwolenie na broń.

Cofnięcie pozwolenia na broń.

§ 27.

1) Przełożony, uprawniony do udzielania pozwoleń (§ 17), może w każdym czasie cofnąć to pozwolenie, jeśli przemawiają za tem ważne względy służbowe, bezpieczeństwa, lub interes wojska, a powinien to uczynić, gdy stosunek służbowy z żołnierzem został rozwiązany, chyba że żołnierz ten przechodzi w stan spoczynku.

2) Jeżeli żołnierz, któremu cofnięto pozwolenie na broń z powodu rozwiązania z nim stosunku służbowego, zamierza nadal broń posiadać, powinien uzyskać na to pozwolenie właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej.

Postępowanie w przypadku cofnięcia pozwolenia na broń z powodu rozwiązania stosunku służbowego z żołnierzem.

§ 28.

1) Przełożony, który cofnął pozwolenie na broń z powodu rozwiązania stosunku służbowego z uprawnionym do posiadania lub posiadania i noszenia broni umieszcza na odwrocie odcinka I pozwolenia na broń następującą adnotację:

„Pozwolenie niniejsze traci moc z dniem . . . . . . 19 . . . z powodu rozwiązania stosunku służbowego. W przeciągu miesiąca należy pozbyć się broni, lub wnieść prośbę do powiatowej władzy administracji ogólnej o pozwolenie na dalsze posiadanie broni.

Podpis.

. . . . . dnia . . . 19 . .".

2) Przełożony, który cofnął pozwolenie na broń z powodu, przytoczonego w ust. 1 zawiadamia ponadto o cofnięciu pozwolenia powiatową władzę administracji ogólnej, właściwą dla miejscowości, na terytorjum której zamieszkuje żołnierz, z którym rozwiązano stosunek służbowy.

Postępowanie w przypadku cofnięcia pozwolenia na broń z innych powodów.

§ 29.

1) Żołnierz, któremu cofnięto pozwolenie na broń z innych powodów, obowiązany jest zbyć posiadaną broń w terminie, oznaczonym przez przełożonego. Termin ten może być przedłużony w przypadkach zasługujących na uwzględnienie.

2) Po upływie terminu na zbycie broni żołnierz ten powinien przedstawić przełożonemu, który cofnął pozwolenie na broń jeden z dokumentów, wymienionych w § 26, ust. 2 i odcinek I pozwolenia. Przełożony dołącza te dokumenty do grzbietu pozwolenia na broń.

3) W razie niezbycia broni z własnej winy w terminie oznaczonym, przełożony pociąga winnego do odpowiedzialności karnej względnie dyscyplinarnej z powodu niewykonania rozkazu, a zarazem zarządza złożenie broni wraz z odcinkiem I pozwolenia do rąk osoby przez siebie wskazanej.

4) Złożoną broń przekazuje przełożony powiatowej władzy administracji ogólnej, która dokona sprzedaży broni w myśl postanowień art. 26 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. „Prawo o broni, amunicji i materjałach wybuchowych" (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 807).

5) Uzyskaną ze sprzedaży broni gotówkę, należy niezwłocznie wypłacić żołnierzowi, któremu broń odebrano.

Postępowanie w przypadku utraty pozwolenia na broń.

§ 30.

1) W razie utraty (kradzieży, zagubienia i t. p.) odcinka I pozwolenia na broń należy niezwłocznie zawiadomić o tem przełożonego, uprawnionego do udzielania zezwoleń.

Przełożony powiadamia o fakcie kradzieży lub zagubienia najbliższy pododdział żandarmerji i powiatową władzę administracji ogólnej, wymienioną w § 13 ust. 2, ogłasza fakt utraty pozwolenia w rozkazie dziennym. poczem wystawia duplikat odcinka I.

Postępowanie w przypadku utraty krótkiej broni palnej do użytku osobistego.

§ 31.

W sprawie utraty (kradzieży, zagubienia i t. p.) krótkiej broni palnej do użytku osobistego stosuje się analogicznie postanowienia § 13 niniejszego przepisu z tą zmianą, że:

a) do meldunku o utracie broni należy dołączyć odcinek I pozwolenia na broń względnie jego duplikat;

b) przełożony dołącza przedstawiony odcinek (duplikat odcinka) do grzbietu pozwolenia na broń, na którym uwidacznia fakt i okoliczności utraty danej broni.

Ewidencja pozwoleń na broń do użytku osobistego.

§ 32.

Ewidencję pozwoleń na broń, wydanych przez przełożonych, stanowią grzbiety pozwoleń na broń.

ROZDZIAŁ IV.

BROŃ MYŚLIWSKA.

Nabywanie broni myśliwskiej.

§ 33.

W sprawie nabywania broni myśliwskiej mają odpowiednie zastosowanie postanowienia

§§ 16 — 20 z tą zmianą, że pozwolenie na nabycie broni myśliwskiej upoważnia nabywcę zawsze do jej posiadania i noszenia.

Posiadanie, noszenie i zbywanie broni myśliwskiej.

§ 34.

W sprawie posiadania, noszenia i zbywania broni myśliwskiej mają odpowiednie zastosowanie postanowienia §§ 21, 23 ust. 2 24 — 26.

Odstępowanie broni myśliwskiej do czasowego użytku.

§ 35.

Broń myśliwską wolno odstępować do czasowego użytku bez dopełnienia czynności, określonych w § 26 ust. 2 osobom, posiadającym pozwolenie na prawo posiadania i noszenia jakiejkolwiek broni myśliwskiej, jednakże tylko na czas polowania u osoby lub z osobą, która broń tę odstąpiła.

Cofnięcie pozwolenia na broń myśliwską.

§ 36.

1) W sprawie zasad, dotyczących cofnięcia pozwolenia na broń myśliwską, tudzież trybu postępowania dotyczącego zbycia broni myśliwskiej w przypadku cofnięcia pozwolenia, stosuje się analogicznie postanowienia §§ 27, 28 i 29.

2) W przypadku odebrania uprawnionemu karty łowieckiej, obowiązany jest żołnierz meldować o tem przełożonemu wskazanemu w § 17, który decyduje, czy uprawnionemu nie należałoby cofnąć zezwolenia na broń myśliwską ze względu na zachodzące okoliczności. Decyzję tę wydaje przełożony na podstawie swobodnego uznania.

Zakaz używania broni wojskowej do polowania.

§ 37.

Żołnierzom nie wolno używać broni wojskowej do polowania. Zakaz ten nie obejmuje jednak broni, wymienionej w § 4 ust. 2.

Polowania i karty łowieckie.

§ 38.

Postanowienia niniejszego przepisu służbowego nie naruszają w niczem obowiązujących przepisów o polowaniu i o kartach łowieckich, ustalonych rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckiem (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 934).

ROZDZIAŁ V.

AMUNICJA DO KRÓTKIEJ BRONI PALNEJ I MYŚLIWSKIEJ.

Nabywanie, posiadanie i noszenie amunicji.

§ 39.

1) Podstawę do nabycia, posiadania i noszenia amunicji (§ 6) stanowią:

a) legitymacja osobista względnie adnotacja w dokumencie osobistym (§ 10 ust. 2), o ile chodzi o amunicję do broni służbowej;

b) odcinek I pozwolenia na broń, o ile chodzi o krótką broń palną do użytku osobistego, lub o broń myśliwską.

2) Amunicję można nabywać bez ograniczenia jej ilości.

Zbywanie amunicji.

§ 40.

Postanowienia, zawarte w §§ 26 i 29 mają odpowiednie zastosowanie do przypadków zbywania amunicji.

ROZDZIAŁ VI.

BROŃ BIAŁA.

Obowiązek zaopatrzenia się w broń białą.

§ 41.

1) W broń białą obowiązani są zaopatrzeć się na własny koszt, jeżeli dotychczas jeszcze jej nie posiadają:

a) oficerowie i chorążowie zawodowi w służbie czynnej i w stanie nieczynnym;

b) oficerowie rezerwy, powołani do służby czynnej celem przemianowania na zawodowych;

c) oficerowie i chorążowie zawodowi w stanie spoczynku;

d) b. urzędnicy wojskowi, jeżeli w czasie pełnienia czynnej służby wojskowej otrzymali w myśl obowiązujących przepisów o uposażeniu wojska jednorazową kwotę na wyekwipowanie lub dodatek na uzupełnienie wyekwipowania;

e) oficerowie i chorążowie rezerwy i pospolitego ruszenia, jeżeli w czasie pełnienia czynnej służby wojskowej otrzymali w myśl obowiązujących przepisów o uposażeniu wojska jednorazową kwotę na wyekwipowanie lub dodatek na uzupełnienie wyekwipowania — a nie odbyli jeszcze 24 tygodni ćwiczeń wojskowych w stopniu oficera lub chorążego.

2) Obowiązek zaopatrzenia się w broń białą gaśnie w stosunku do żołnierzy i b. urzędników wojskowych, wymienionych w ust. 1 lit. d), e) w przypadkach, gdy nie ciąży już na nich powszechny obowiązek wojskowy.

Nabywanie i posiadanie broni białej.

§ 42.

Broń białą nabywa się i posiada bez szczególnego pozwolenia.

Noszenie broni białej.

§ 43.

Szczególne rozkazy Ministra Spraw Wojskowych określają przypadki, w których żołnierze występujący w mundurze wojskowym noszą broń białą; rozkazy te wskazują również sposób jej noszenia.

Zbywanie broni białej.

§ 44.

1) Zbywanie broni białej nie wymaga szczególnego pozwolenia i nie podlega żadnym ograniczeniom.

2) Żołnierze (b. urzędnicy wojskowi) obowiązani do posiadania broni białej (§ 41), powinni w miejsce zbytej broni, zaopatrzeć się w inną broń białą.

Stawienie się do służby czynnej z bronią białą.

§ 45.

1) Żołnierze, oraz b. urzędnicy wojskowi, obowiązani w myśl § 41 do zaopatrzenia się w broń białą, obowiązani są w razie powołania do czynnej służby wojskowej stawić się do służby z tą bronią.

2) Oficerom i chorążym rezerwy (§ 41 ust. 1 lit. e)), powołanym na ćwiczenia wojskowe, którzy z jakichkolwiek powodów stawili się na te ćwiczenia bez broni białej mogą formacje wydać broń białą na czas ćwiczeń z posiadanych zapasów za zwrotem kosztów zużycia, obliczonych za czas użytkowania wydanej broni.

ROZDZIAŁ VII.

POSTANOWIENIA PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE.

Ważność dotychczasowych zaświadczeń na służbową krótką broń palną.

§ 46.

1) Żołnierze nie pełniący czynnej służby wojskowej, oraz b. urzędnicy wojskowi, którzy przed dniem wejścia w życie niniejszego przepisu nabyli służbową krótką broń palną w myśl podówczas obowiązujących przepisów, mają prawo do posiadania tej broni.

2) W razie nieposiadania dokumentu legitymacyjnego na posiadanie tej broni, zwracają się do właściwych powiatowych komendantów uzupełnień, którzy uskutecznią adnotację o prawie posiadania służbowej krótkiej broni palnej, stosując analogicznie postanowienia §§ 10 i 15 niniejszego przepisu.

Ważność dotychczasowych pozwoleń na broń.

§ 47.

1) Żołnierze, mający w dniu wejścia w życie niniejszego przepisu prawo do posiadania i noszenia do użytku osobistego krótkiej broni palnej i broni myśliwskiej na podstawie poprzednio obowiązujących w wojsku przepisów, mają nadal prawo do posiadania i noszenia tej broni bez potrzeby uzyskiwania pozwolenia, przewidzianego w niniejszym przepisie.

2) Żołnierze ci powinni jednak zameldować posiadanie broni przełożonym, uprawnionym do wydawania pozwoleń, w następujących terminach:

a) żołnierze w czynnej służbie wojskowej w ciągu 3-ch miesięcy,

b) żołnierze w stanie spoczynku w ciągu roku od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu.

3) Na skutek powyższych meldunków, przełożeni ci wydadzą interesowanym pozwolenia na posiadanie i noszenie krótkiej broni palnej lub broni myśliwskiej według wzoru Nr. 2 przyczem skreślą w formularzu pozwolenia postanowienie o uprawnieniu do nabycia broni.

4) Przełożeni mogą również cofnąć pozwolenie na broń, udzielone przed dniem wejścia w życie niniejszego przepisu; do przypadków tych stosują się analogicznie postanowienia §§ 27 i 29 niniejszego przepisu.

Wypełnianie pozwoleń na broń.

§ 48.

Wszelkie wpisy o pozwoleniach na broń i w zaświadczeniach, uprawniających do nabycia broni, winny być dokonywane atramentem lub ołówkiem atramentowym czytelnie i dokładnie.

Obowiązek pouczania przez przełożonych.

§ 49.

Przełożeni udzielający w myśl postanowień niniejszego przepisu służbowego pozwoleń na broń lub umieszczający adnotację, uprawniającą do posiadania i noszenia broni służbowej, obowiązani są pouczyć każdego żołnierza, starającego się o pozwolenie na broń o postanowieniach niniejszgo przepisu służbowego.

Wejście w życie przepisu służbowego — i uchylenie przepisów dotychczasowych.

§ 50.

1) Niniejszy przepis służbowy wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1935 r.

2) Z dniem tym traci moc obowiązującą przepis służbowy z dnia 5 maja 1927 r. P. S. 320 — 75 o nabywaniu, posiadaniu i noszeniu, przez osoby wojskowe krótkiej broni palnej, broni palnej myśliwskiej i amunicji do nich, oraz broni białej.

MINISTER SPRAW WOJSKOWYCH
w z. (—) *Dr Sławoj Składkowski*
generał brygady

Wzór Nr 1
do § 8.

....
(pieczęć podłużna)

Nr...

ZAŚWIADCZENIE

Stwierdzam, że ....
(stopień, przydział służbowy,

....
imię i nazwisko, miejsce zamieszkania i adres)

jest uprawniony do nabycia jednej sztuki[1])...
(podać rodzaj.

.... **jako służbowej krótkiej broni palnej.**
wzór, kaliber i numer broni)

Zaświadczenie niniejsze jest ważne przez 3 (trzy) miesiące od daty wystawienia.

....
Podpis dowódcy (komendanta)

Pieczęć okrągła

Wyżej wymienioną broń nabyłem

dnia [2]) .... 193........r.

....
(Podpis nabywcy broni)

OBJAŚNIENIA

1) **Uprawniony do nabycia broni wpisuje atramentem lub ołówkiem atramentowym, dane dotyczące broni.**

2) **Wypełnia nabywca, podpisując się czytelnie atramentem lub ołówkiem atramentowym, — i tak wypełnione zaświadczenie doręcza zbywcy, dla którego jest ono dowodem prawnego pozbycia broni.**

Wzór Nr 2
do § 11 ust. 3 i § 17.

Grzbiet [1])	Odcinek I [2])	Odcinek II [3])
Pozwolenie na broń	Pozwolenie na broń	Pozwolenie na broń
.... [4])	.... [4])	.... [4])
jest uprawniony do posiadania i noszenia [5]) do użytku osobistego broni palnej .... [6])	jest uprawniony do posiadania i noszenia [5]) do użytku osobistego broni palnej .... [6])	jest uprawniony do nabycia broni palnej .... [6])
Niniejsze **pozwolenie** uprawnia również do nabycia wyżej wymienionej broni w terminie .... [7])	Niniejsze **pozwolenie** uprawnia również do nabycia broni wyżej wymienionej w terminie .... [7])	
oraz do nabywania amunicji do tej broni bez ograniczenia.[8]) (—) .... [9])	oraz do nabywania amunicji do tej broni bez ograniczenia.[8]) (—) .... [9])	.... [9])
.... [10])	.... [10])	.... [10])
Broń palną .... [11])	Broń palną .... [11])	Broń palną .... [11])
nabyłem dnia .... [12])	pozbyłem na rzecz .... [4])	nabyłem u ....
	dnia .... [13])	dnia .... [14])

OBJAŚNIENIA

1) Grzbiet pozostaje u przełożonego, wydającego pozwolenie na broń.
2) Odcinek I pozostaje u osoby uprawnionej do posiadania, noszenia i nabycia broni.
3) Odcinek II pozostaje: a) u osoby, u której uprawniony broń nabył, b) u przełożonego jeżeli uprawniony broni nie nabywa dlatego, że ją już posiada.
4) Stopień, imię i nazwisko osoby uprawnionej.
5) Jeśli przełożony pozwala tylko na posiadanie broni palnej, skreśla się wyrazy: „i noszenia", przyczem jeżeli przełożony zezwala na posiadanie broni palnej, w innym miejscu niż mieszkanie (kwatera) żołnierza, należy określić lokal, w obrębie którego posiadanie broni jest dozwolone
6) Wyszczególnić rodzaj broni (krótka, myśliwska), wzór, kaliber i numer. Jeśli broń ma być dopiero nabyta, a uprawniony do nabycia nie zna jeszcze tych danych należy wyszczególnić tylko rodzaj broni
7) Termin należy określać zależnie od potrzeby, w dniach, tygodniach lub miesiącach. Uprawnionemu należy zwrócić uwagę, że w razie niedotrzymania terminu pozwolenie na broń traci swą moc. Jeśli uprawniony broń już posiada należy skreślić wyrazy: „do nabycia wyżej wymienionej broni w terminie.. oraz".
8) Miejsce pieczęci okrągłej.
9) Miejscowość i data
10) Podpis przełożonego, udzielającego pozwolenia.
11) Wyszczególnić rodzaj, wzór, kaliber i numer broni palnej.
12) Podpis osoby uprawnionej, która na podstawie powyższego pozwolenia broń nabyła
13) Dokładna data pozbycia broni na rzecz uprawnionego i podpis osoby pozbywającej broń.
14) Podpis osoby, uprawnionej do nabycia broni.

125.

OKÓLNIK Nr 27

z dnia 24 czerwca 1939 r.

o wyjazdach zagranicznych

(Nr AP. 128/79)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Nawiązując do części III (p. 16 ust. 3) instrukcji paszportowej (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 30, poz. 214 z r. 1936) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że do Państw zagranicznych, do których środki płatnicze z kraju mogą być wywożone zasadniczo tylko w postaci czeków turystycznych, emitowanych przez Polski Instytut Rozrachunkowy (P. I. R.) w Warszawie a sprzedawanych przez upoważnione instytucje bankowe (załącznik Nr 1) należą:

Bułgaria,
Italia,
Francja,
Litwa,
Rumunia,
Słowacja i
Węgry.

Ponieważ kwestie rozrachunkowe z wymienionymi Państwami zostały ustalone w odpowiednich porozumieniach, które m. in. przewidują na zasadzie wzajemności zliberalizowanie przepisów paszportowych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, na podstawie art. 14 ust. 1 p. 1 ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. o paszportach (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 404) — zniża osobom udającym się do powyższych krajów opłatę paszportową do kwoty 20 zł za paszporty z terminem ważności miesięcznym, przy czym rozpoczęty miesiąc liczy się za cały.

Warunkiem wydania paszportu do tych krajów jest obowiązek wykazania się wobec władzy paszportowej zaświadczeniem (załącznik Nr 2), stwierdzającym kupno ważnych do danego kraju czeków turystycznych. Od tego obowiązku wolne są jedynie dzieci do lat 4.

Jeżeli strona w podaniu o paszport prosi o wpisanie kilku krajów, wówczas musi wykazać się omawianymi zaświadczeniami, w stosunku do każdego kraju, do którego istnieje obowiązek wykupienia czeku.

Ministerstwo zauważa przy tym, że w razie wykazania się strony jedynie normalnym zezwoleniem władz dewizowych na kupno i wywóz dewiz (niezależnie od czeków turystycznych) fakt ten stanowi dostateczną podstawę do wydania paszportu, — o ile nie zachodzą inne przeszkody,—jednak bez stosowania ulg w opłatach paszportowych, przewidzianych w niniejszym okólniku.

Zarządzenie niniejsze nie narusza w niczym uprawnień władz administracji ogólnej, wynikających z art. 3 i 4 ustawy o paszportach, w szczególności swobodnej oceny co do wydania lub odmowy wydania paszportu zagranicznego.

Równocześnie z niniejszym uchyla się okólniki Nr 30 z dnia 29 maja 1937 r. Nr AP. 128/27 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 14, poz. 102) i Nr 46 z dnia 9 sierpnia 1937 r. Nr AP. 128/27 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 21, poz. 157.

(—) Nakoniecznikow-Klukowski
PODSEKRETARZ STANU

Załącznik Nr 1

Lista banków upoważnionych do sprzedaży czeków emitowanych przez P. I. R.

Bank Polski
Bank Gospodarstwa Krajowego
Państwowy Bank Rolny
Bank Polska Kasa Opieki S. A.
Powszechny Bank Związkowy w Polsce S. A.
Bank Handlowy w Warszawie S. A.
Bank Związku Spółek Zarobkowych S. A.
Powszechny Bank Kredytowy S. A.
Bank Dyskontowy Warszawski S. A.
Bank Zachodni S. A.
Bank Towarzystw Spółdzielczych S. A.
Bank Cukrownictwa S. A.
Bank Francusko-Polski S. A.
Bank Amerykański S. A.
Polski Bank Komercyjny S. A.
Międzynarodowy Bank Handlowy S. A. — Katowice
Deutsche Bank — Bank Niemiecki S. A. Katowice
Śląski Zakład Kredytowy S. A. — Bielsko (Katowice)
Wileński Prywatny Bank Handlowy S. A.

Załącznik Nr 2

Zaświadczenie Banku dla uzyskania paszportu

Niniejszym stwierdzamy, że p.................... wpłacił (a) zł.......... tytułem kupna czeków na .... po kursie..........
na pobyt w ....
na czas do.................... tygodni.

Zastrzegamy się jednak, że przy ewentualnej zmianie kursu, która by mogła nastąpić po dniu wpłaty złotych, podstawą do rozliczenia będzie kurs obowiązujący w dniu wydania czeków. Kursy przeliczeniowe ustalane są przez P. I. R.

Powyższe czeki będą wymienionemu (ej) wydane po przedstawieniu nam przez niego (nią) paszportu zagranicznego, w którym odnotujemy datę wystawienia, numery i kwoty czeków.

W razie niewydania paszportu, prosimy o zwrot niniejszego zaświadczenia pod naszym adresem.

Powyższe warunki przyjąłem (am) do wiadomości.

126.

OKÓLNIK Nr 28

z dnia 23 czerwca 1939 r.

o powoływaniu zastępców radnych gromadzkich w skład Rady Gromadzkiej.

(Nr SS. 34/47-1).

Do

P. P. Wojewodów i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych (z wyjątkiem woj. śląskiego).

W związku z podnoszonymi wątpliwościami, w jaki sposób i w jakiej kolejności należy powoływać zastępców radnych gromadzkich w skład Rady Gromadzkiej, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że wobec braku wyraźnych przepisów ustalających, w jakiej kolejności mają być powoływani w skład Rady Gromadzkiej zastępcy radnych gromadzkich, należy stanąć na stanowisku, iż powoływanie ich powinno być dokonywane w takiej samej kolejności, jaka obowiązuje przy ustalaniu listy wybranych zastępców radnych gromadzkich. A więc:

1) w gromadach, niepodzielonych na okręgi wyborcze, gdy wybory odbyły się bez głosowania, lista zastępców radnych gromadzkich ustalana jest w myśl art. 40 ustawy z 16 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 481) według kolejności umieszczenia kandydatów na zgłoszeniu, w tej samej też kolejności powołuje się do rady gromadzkiej zastępców w przypadku, gdy mandat radnego zostanie opróżniony. Gdy natomiast wybór radnych przeprowadzony był przez głosowanie, — lista zastępców radnych ustalana jest w myśl wskazówek do art. 38 i 39 instrukcji (okólnik Nr 32 z 9 września 1938 r.—Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 27, poz. 166) według kolejno uzyskanych przez nich ilości głosów, począwszy od liczby największej, przy czym najpierw umieszcza się osoby, wybrane w pierwszym głosowaniu, a następnie w głosowaniu ściślejszym; jeżeli zaś 2 lub więcej osób uzyskało po jednakowej ilości głosów, o kolejności rozstrzyga los wyciągnięty przez przewodniczącego komisji wyborczej. W tej samej kolejności zastępcy radnych powoływani być winni do rady gromadzkiej w przypadku opróżnienia się mandatu radnego;

2) w gromadach, podzielonych na okręgi wyborcze, obowiązują zasady, wymienione w p. 1) z tą jednak różnicą, iż zastępcy radnych z danego okręgu winni być powoływani do rady gromadzkiej tylko w miarę wygaśnięcia mandatów radnych gromadzkich z tego samego okręgu. Zasada ta wynika z art. 42 cyt. ustawy, w myśl którego wynik wyborów, a więc i kolejność wybranych radnych i zastępców ustala okręgowa komisja wyborcza dla każdego okręgu oddzielnie. W przypadku więc, gdy lista zastępców radnych w danym okręgu została wyczerpana, a mandat radnego w tymże okręgu został opróżniony, mandat taki pozostaje nieobsadzony. Jeżeli wskutek tego ustawowa liczba wszystkich radnych w całej gromadzie zmniejszy się nie więcej niż o 25%—starosta powiatowy może zarządzić wybory uzupełniające, gdy zaś liczba ta zmniejszy się więcej niż o 25%, starosta powiatowy obowiązany jest to uczynić, albo po zasięgnięciu opinii wydziału powiatowego radę gromadzką rozwiązać (art. 49 ustawy z 16 sierpnia 1938 r. — Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 481). W jednym i drugim przypadku warunkiem zastosowania tego artykułu ustawy wyborczej jest wyczerpanie listy zastępców radnych choćby tylko w jednym okręgu wyborczym.

(—) Korsak
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

127.

PISMO OKÓLNE

z dnia 12 czerwca 1939 r.

o ulicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych w niedziele i w dnie świąteczne

(Nr A. P. 77/78).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Według posiadanych danych, niektóre powiatowe władze administracji ogólnej wydają zakaz ulicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych w niedziele i dnie świąteczne.

Z uwagi, iż zakaz ten utrudnia w znacznym stopniu należyte zaopatrywanie rynku w wyroby tytoniowe, zwłaszcza w miejscowościach letniskowych i kuracyjnych, powodując szkodliwe dla interesów Polskiego Monopolu Tytoniowego i Skarbu Państwa zmniejszenie spożycia wyrobów tytoniowych — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza odwołanie wydanych przez powiatowe władze administracji ogólnej zakazów sprzedaży wyrobów tytoniowych w ulicznych sprzedażach tych wyrobów w niedziele i dnie świąteczne.

(—) Godlewski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

128.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 455) i § 4 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86 poz. 534) udzielam Zjednoczeniu Kurkowych Bractw Strzeleckich R. P. (Poznań, Aleje Marcinkowskiego 26) pozwo-

lenia na ustanowienie i używanie odznaki honorowej według załączonego wzoru*) zgodnie z regulaminem, stanowiącym nierozłączną część niniejszego pozwolenia.

(Warszawa, dnia 14 czerwca 1939 r. Nr AP. 3-48).

Za MINISTRA
(—) Nakonieczników-Klukowski
PODSEKRETARZ STANU

129.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dn. 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 534) udzielam Stowarzyszeniu „Rodzina Policyjna" (Warszawa, ul. Nowy Świat 67) pozwolenia na ustanowienie i używanie odznaki według załączonego wzoru *).

Odznaka może być używana jako odznaka członkowska do noszenia w klapie.

Za odznaki członkowskie Zarząd pobierać może od członków jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów, nie więcej jednak niż 70 gr.

Wydawanie odznaki stowarzyszenia osobom nie będącym jego członkami, jest zakazane.

(Warszawa, dnia 19 czerwca 1939 r. Nr AP. 3-334).

Za MINISTRA
(—) Nakonieczników-Klukowski
PODSEKRETARZ STANU

130.

PISMO OKÓLNE

z dnia 21 czerwca 1939 r.

w sprawie wymiaru samoistnych danin komunalnych od gruntów scalonych.

(Nr SF. 27/65/1).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

Zgodnie z § 9, ust. (2) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 250) dodatek komunalny do państwowego podatku gruntowego od gruntów osad, powstałych w wyniku scalenia oblicza się na podstawie sumy państwowego podatku gruntowego, pobieranego od tych gruntów w ostatnim roku przed okresem postępowania scaleniowego. Przepis ten uzasadniony jest tym, iż rolnik — otrzymując w wyniku scalenia grunt o wartości odpowiadającej globalnie wartości gruntu posiadanego przed scaleniem — nie powinien po scaleniu przy niezmienionym stanie prawnym ponosić większego ciężaru niż przed scaleniem. Zasada ta przez analogię i ze względów słuszności powinna obowiązywać również przy wymiarze samoistnych danin komunalnych (podatek wyrównawczy, podatek drogowy). W związku z tym zarządy związków samorządowych przy wymiarze wymienionych danin — w okresie trwania zwolnienia z art. 2 pkt 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593) — powinny je obliczać, przyjmując za podstawę kwoty państwowego podatku gruntowego, pobieranego od tych gruntów w ostatnim roku przed okresem zwolnienia.

Zechcą P. P. Przewodniczący Wydziałów Powiatowych podać powyższe do wiadomości zarządów gminnych.

(—) Podwiński
DYREKTOR DEPARTAMENTU

131.

PISMO OKÓLNE

z dnia 22 czerwca 1939 r.

w sprawie poboru podatku gruntowego przez zarządy gminne.

(Nr SF. 27/82/1).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

Przy sposobności kontroli zarządów gmin jednego z województw w zakresie poboru i rachunkowości podatku gruntowego, urzędy skarbowe stwierdziły co następuje:

1) znaczną ilość nadpłat w podatku gruntowym, których likwidacja ulega zwłoce wobec nienadsyłania przez zarządy gmin stosownych wniosków.

2) zakładanie ze znacznym opóźnieniem ksiąg bierczych na dany okres budżetowy,

3) również opóźnione zamykanie ksiąg bierczych za ubiegły okres budżetowy,

4) nieustalanie we właściwym czasie stanu zaległości w podatku gruntowym na dzień 1 kwietnia,

5) przetrzymywanie przez zarządy gmin sum, zainkasowanych tytułem podatku gruntowego.

Komunikując powyższe, Ministerstwo zwraca uwagę na konieczność wzmożenia ze strony inspektorów samorządu gminnego nadzoru nad wykonywaniem przez administrację gminną obowiązków w zakresie poboru podatku gruntowego i niedopuszczanie na przyszłość do wymienionych wyżej zaniedbań. W przypadkach przetrzymywania przez gminy sum pobranego podatku gruntowego, przełożonych odnośnych gmin należy bezwarunkowo pociągać do odpowiedzialności.

*) Nie przedrukowano

Zechcą P. P. Przewodniczący Wydziałów Powiatowych podać powyższe do wiadomości zarządów gminnych oraz dopilnować ich wykonania przez gminy, znajdujące się na terenie podległego im powiatu.

(—) Podwiński
DYREKTOR DEPARTAMENTU.

132.

PISMO OKÓLNE

z dnia 22 czerwca 1939 r.

o podatku drogowym

(Nr SF. 66/5/8)

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego), Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

W związku z wątpliwościami, jakie nasunęły się przy stosowaniu przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 września 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 530) i zaleceń, zawartych w okólniku Nr 36 z dnia 30 września 1938 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 29, poz. 174) w sprawie wykonania postanowień art. 12 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. w brzmieniu, ustalonym ustawą z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 455) — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Komunikacji wyjaśnia co następuje:

1) Na terenach, na których dotychczas nie zostały zorganizowane wojewódzkie związki samorządowe, powiatowe związki samorządowe mogą pobierać jak dotychczas podatek drogowy nie tylko na budowę i utrzymanie dróg powiatowych oraz na zapomogi na cele drogowe dla gmin wiejskich i miast niewydzielonych, lecz również na budowę i utrzymanie dróg wojewódzkich, a to opierając się na następującym uzasadnieniu:

a) ustawa z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 455) nie uchyliła w całości przepisów ustawy drogowej z r. 1920, lecz jedynie art. 19 i 23 tej ustawy w części, dotyczącej budowy i utrzymania dróg samorządowych;

b) ponieważ na terenach, na których nie zostały zorganizowane wojewódzkie związki samorządowe, zarząd dróg wojewódzkich sprawują na podstawie art. 34 ustawy drogowej z 1920 r. do chwili objęcia ich przez właściwy zarząd, powiatowe związki samorządowe i one ponoszą koszty utrzymania tych dróg, przeto związki te mają również prawo do poboru podatku drogowego na pokrycie wydatków, związanych z wypełnieniem zadań w zastępstwie samorządu wojewódzkiego, tak jak i dotychczas również na podstawie wymienionego art. 34 powiatowe związki samorządowe pobierały opłaty drogowe na budowę i utrzymanie dróg wojewódzkich. W tym względzie bowiem ustawa z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 455) żadnych zmian nie wprowadziła.

2) Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, iż niektóre miasta wydzielone wymierzają podatek drogowy od nieruchomości, będących własnością Banku Polskiego.

W związku z powyższym Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, iż obciążenie Banku Polskiego podatkiem drogowym jest sprzeczne z postanowieniem art. 85 statutu Banku Polskiego (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr 62, poz. 455), które zwalnia Bank od wszelkich danin publicznych z wyjątkiem podatków wyraźnie wymienionych w powołanym przepisie, tj. z wyjątkiem podatków od gruntów i nieruchomości.

3) Dalej wobec podniesionej wątpliwości czy dopuszczalne jest jednoczesne obciążenie przez miasta właścicieli przedsiębiorstw przewozowych podatkiem drogowym i opłatami za zużycie bruków, pobieranymi na podstawie art. 27 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych—Ministerstwo wyjaśnia, iż jednoczesny pobór tych dwóch danin jest niedopuszczalny, gdyż to samo źródło dochodowe byłoby dwukrotnie opodatkowane na ten sam cel.

O ile więc miasta wydzielone zamierzają nadal pobierać opłaty za zużycie bruków od przedsiębiorstw przewozowych, winny one w statutach o podatku drogowym przewidzieć zwolnienie od podatku tych przedsiębiorstw, bądź też w przypadku obciążenia tych przedsiębiorstw podatkiem drogowym, zwolnić je od opłat za zużycie bruków.

Jednocześnie Ministerstwo zwraca uwagę, iż stosownie do przepisu art. 21 ust. (2), pkt 2) i 3) ustawy o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z r. 1933 Nr 45, poz. 352)— wszystkie pojazdy mechaniczne oraz te pojazdy konne, które są używane do zarobkowego przewozu osób i towarów poza obszarem jednej gminy, nie mogą być obciążone ani opłatami za zużycie bruków, pobieranymi na podstawie art. 27 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, ani omawianym podatkiem drogowym.

4) W związku z postanowieniem art. 12 ust. (4) ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. w brzmieniu ustalonym art. 5 ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 455)— Ministerstwo wyjaśnia, iż prawo do zezwalania na podwyższenie o 50% maksymalnych norm podatku drogowego, przysługuje jedynie Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu i nie może być przekazane Wojewodom w trybie art. 37 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, gdyż zgodnie z przepisami tego artykułu Minister Spraw Wewnętrznych może przekazać Wojewodzie tylko te uprawnienia władzy nadzorczej, które wykonuje w zastępstwie wydziału wojewódzkiego, a uprawnienia przewidziane w ust. (4) art. 12 nie należą do kategorii tych uprawnień.

5) Z uwagi na to, iż wymiar podatku drogowego powinien być zakończony w miesiącu kwietniu każdego roku, a w tym czasie nie zawsze są ukończone wymiary podatków, na których oparty jest podatek drogowy, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, iż za podstawę wymiarów podatku drogowego mogą być brane wymiary podatku gruntowego od nieruchomości z roku poprzedniego z tym jednak, iż należy to wyraźnie zaznaczyć w statucie.

Podniesiona została kwestia, jak winien być stosowany przepis ulgowy ustępu (6) art. 12, dotyczący zwolnienia od podatku drogowego nieruchomości, opłacających koszta urządzenia ulic w trybie art. 174 prawa budowlanego w przypadku, gdy przełożenie tych kosztów następuje nie jednorazowo, lecz etapami w miarę zaopatrywania ulicy w poszczególne urządzenia. W tej sprawie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że takie przełożenie kosztów urządzenia nie może wpłynąć na rozszerzenie zakresu ulg, wynikających z przepisu art. 12 ust. (6) ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych. W szczególności opłacanie kosztów urządzenia ulicy zwalnia odnośną nieruchomość od podatku drogowego tylko na jeden sześcioletni okres, którego termin biegnie w myśl § 13 lit. b) rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 września 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 530) od początku roku budżetowego, w którym przypada płatność pierwszego nakazu płatniczego.

(—) Korsak
PODSEKRETARZ STANU

133.

PISMO OKÓLNE

z dnia 23 czerwca 1939 r.

w sprawie materiałów informacyjnych w urzędach państwowych.

(Nr GL. 10a-1)

Do

P. P.: Dyrektorów i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Pan Prezes Rady Ministrów w czasie przeprowadzanych ostatnio inspekcyj skonstatował, że urzędy i urzędnicy administracji państwowej często nie posiadają podręcznych materiałów informacyjnych z zakresu swego działu prac, w szczególności map, wykresów, zestawień itp., które by obrazowały stan najważniejszych zagadnień, mających dla danego urzędu lub referatu podstawowe znaczenie. W niektórych wypadkach posiadane materiały nie są utrzymywane w stanie aktualności i nie uwzględniają zmian w układzie stosunków lub postępu pracy na danym odcinku.

Brak podręcznych materiałów, wyszukiwanie ich, zestawianie i aktualizowanie dopiero w chwili potrzeby, musi wpływać ujemnie na bieg i sprawność czynności urzędowych, na orientację urzędników w zakresie ich referatów oraz zdolność informowania zwierzchników o stanie aktualnych zagadnień, a tym samym na zdolność powzięcia planu działania i wydawania koniecznych zarządzeń.

Pan Prezes Rady Ministrów zarządził bezzwłoczne usunięcie tych braków w nieprzekraczalnym terminie do dnia 31 lipca r. b. i zapowiedział, iż podczas inspekcji będzie sprawdzał osobiście wykonanie tego zarządzenia.

W odniesieniu do urzędów i urzędników resortu Spraw Wewnętrznych przypominam, że w okólniku Nr 188 z 9 października 1928 r. (Zb. Zarz. Tom I, str. 763) zawarte jest zarządzenie, dotyczące zaopatrzenia urzędów wojewódzkich i starostw w mapy oraz wykresy, dotyczące wszystkich dziedzin życia województw i powiatów. W piśmie okólnym z 23 sierpnia 1938 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 25, poz. 148) zawarte jest zarządzenie, ażeby w każdym pokoju starostwa umieszczona była na widocznym miejscu mapa powiatu z podziałem na gminy.

W związku z ostatnim poleceniem Pana Prezesa Rady Ministrów zarządzam niniejszym co następuje:

1) W gabinetach P.P. Dyrektorów i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie oraz PP. Wojewodów i Starostów winna być wywieszona mapa całego Państwa z podziałem na województwa i powiaty.

2) W gabinetach P.P. Wojewodów winna być rozwieszona mapa danego województwa z uwidocznieniem podziału na powiaty i gminy oraz linii komunikacyjnych — w gabinetach PP. Starostów odpowiednia mapa danego powiatu.

3) Ponadto w miarę potrzeby pewna ilość map, wykonanych ewentualnie sposobem gospodarczym, winna być rozmieszczona w obrębie urzędu dla użytku urzędników.

4) Należy bezzwłocznie, o ile się to dotąd nie stało, skontrolować stan podręcznych materiałów informacyjnych (map, wykresów, zestawień, planów, wykazów, statystyk itd.), w razie potrzeby materiały te uzupełnić i zaktualizować.

Poszczególne materiały informacyjne dotyczyć będą bądź to zagadnień o szerszym znaczeniu, aktualnych dla całego urzędu (okręgu administracyjnego), bądź zagadnień specjalnych obchodzących przede wszystkim pewne komórki organizacyjne (Wydziały, Referaty); wreszcie niektóre dotyczyć będą zakresu pracy poszczególnych urzędników. Odpowiednio do powyższego należy dopilnować, ażeby każdy urzędnik w swoim zakresie posiadał względnie miał udostępnione wszystkie podręczne materiały i mógł w każdej chwili z nich korzystać. Zarządzenie

Pana Prezesa Rady Ministrów kładzie m. in. nacisk na wykresy i aktualne graficzne zestawienia, dotyczęce takich zagadnień jak: stosunki polityczne, narodowościowe, wyznaniowe, bezpieczeństwa i nasilenia przestępczości, plany budżetowe, ewidencje personelu, sprawy gospodarcze i finansowe, potrzeby rolnictwa, przemysłu, komunikacyjne, sprawy bezrobocia, ruch cen artykułów pierwszej potrzeby itp.

5) Wszystkie wykresy, zestawienia i inne materiały informacyjne winny być utrzymywane systematycznie w stanie aktualności, uzupełniane w miarę postępu prac na danym odcinku lub przerabiane w związku ze zmianami w układzie stosunków i zjawisk, do których te wykresy, zestawienia i materiały się odnoszą.

6) Mapy, plany, wykresy i zestawienia, nie posiadające charakteru poufnego, winny być rozwieszone w pokojach zajmowanych przez poszczególne referaty (referentów) lub też, jeśli dotyczą zagadnień ogólniejszych, dotyczących całego urzędu (okręgu administracyjnego) — w pokojach zajmowanych przez urzędników na stanowiskach kierowniczych.

7) Rozumie się samo przez się, iż niezależnie od omówionych wyżej podręcznych materiałów informacyjnych urzędnicy winni być zaopatrzeni w niezbędne komplety *wydawnictw urzędowych* zależnie od kategorii służbowej, przydzielonego im rodzaju pracy, kompetencji urzędu (instancji) itd. Ponieważ ze względów budżetowych nie jest rzeczą możliwą zaopatrzenie wszystkich urzędników w komplety Dziennika Ustaw, Monitora, Dziennika Urzędowego, Zbioru Zarządzeń, statutów organizacyjnych, regulaminów itd., przypominam podkreślany wielokrotnie przez Ministerstwo obowiązek Kierowników urzędów (Wydziałów, Oddziałów) dopilnowania, ażeby takie komplety, co najmniej dla poszczególnych większych komórek organizacyjnych, były utrzymywane w stanie aktualności i udostępnione wszystkim urzędnikom. Nowe przepisy powinny być omawiane na periodycznych zebraniach urzędników. Przypominam m. in. postanowienia regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 1.I.1934 r. udzielonego w swoim czasie wszystkim urzędom wojewódzkim do analogicznego stosowania (§ 1 ust. (2), § 3, § 4, § 46, § 47, 48, § 52 ust. (1)).

(—) Nakoniecznikow-Klukowski
PODSEKRETARZ STANU

134.

PISMO OKÓLNE

z dnia 24 czerwca 1939 r.

o drukach do spraw zasiłkowych

(Nr Wojsk. E. 2/204/1)

Do

Urzędów Wojewódzkich, Starostw Powiatowych i Grodzkich oraz Zarządów Miejskich i Gminnych.

W związku z wydanym rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 kwietnia 1939 r. w sprawie wykonania ustawy o zasiłkach dla rodzin osób, odbywających czynną służbę wojskową (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 275), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zatwierdza stosowanie przez Zarządy Gmin przy załatwianiu spraw zasiłkowych następujących wzorów:

1. Orzeczenie Zarządu gminy o przyznaniu lub odmowie prawa do zasiłku.

2. Deklaracja o istnieniu warunków uzasadniających prawo do zasiłku.

Zarządy gmin powinny zaopatrzyć się w druki te własnym kosztem i mogą otrzymać je w Związku Zawodowym Pracowników Samorządu Terytorialnego R. P. w Warszawie Al. Jerozolimska Nr 85.

Ponadto Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ustala w tych sprawach następujące wzory dla Starostw powiatowych i grodzkich jako władz II instancji:

1. Orzeczenie Starostwa o uwzględnieniu odwołania.

2. Orzeczenie Starostwa o nieuwzględnieniu odwołania.

(—) Wyszyński ppłk.
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

Stronica 1

ZARZĄD GMINNY MIEJSKI

w ______________

powiat ______________

Dnia ______________ 19__ r.

Nazwisko i imię żołnierza ______________

____

Miejsce jego zamieszkania ______________

____

ORZECZENIE NR ______

Na podstawie art. 2, 3, 4, 8 i 20 ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o zasiłkach dla rodzin osób, odbywających czynną służbę wojskową (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 196) oraz rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 kwietnia 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 226) oraz na skutek zgłoszenia z dnia ______________ przyznaje się zasiłek niżej wyszczególnionym osobom, w wysokości niżej określonej:

1. Nazwisko i imię poszczególnych członków rodziny ______________

____

2. Miejsce zamieszkania ______________

3. Dzienna norma zasiłku ______________ 4. Dzień, od którego zasiłek przyznano ______________

5. Nazwisko i imię osób, do których rąk zasiłek ma być wypłacany ______________

____

Wysokość zasiłku

1) ______________ ______________

2) ______________ ______________

3) ______________ ______________

4) ______________ ______________

Odmawia się na podstawie art. ____ powołanej wyżej ustawy prawa do zasiłku następującym osobom:

1. Nazwisko i imię a) ______________

b) ______________

c) ______________

2. Miejsce zamieszkania a) ______________

b) ______________

c) ______________

a to z powodu ______________

____

Od niniejszego orzeczenia przysługuje odwołanie do Starosty Powiatowego Grodzkiego w ______________ w terminie 14-dniowym od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia.

Odwołanie należy wnieść przez Zarząd gminny miejski w ______________ który wydał niniejsze orzeczenie.

Doręczono dnia ______________ 19____ r. ______________

(wójt, burmistrz, prezydent miasta)

Uwaga: niepotrzebne skreślić.

Stronica 2

ADNOTACJA DOKONANYCH WYPŁAT

L. p.	Daty wypłaty	Suma		za okres		Nr listy wypłaty	Uwagi
		zł	gr	od	do		

Stronica 1.

DEKLARACJA

Oświadczam, że znana mi jest treść art. 12 i 19 ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o zasiłkach dla rodzin osób, odbywających czynną służbę wojskową (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 196) według których:

„osoby, które w celu uzyskania dla siebie lub kogokolwiek zasiłku nienależnego bądź w wyższym wymiarze, świadomie podają nieprawdziwe fakty, albo zatajają okoliczności, powodujące wygaśnięcie prawa do zasiłku lub zupełne bądź czasowe wstrzymanie jego wypłaty — tracą prawo do zasiłku", — art. 12.

„zasiłki, pobrane wbrew przepisom ustawy niniejszej, podlegają zwrotowi z odsetkami prawnymi od dnia pobrania do dnia zwrotu. Przymusowe ściąganie tych zasiłków następuje w trybie, przewidzianym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych", — art. 19,

i że stan, który, uzasadniał prawo do pobierania zasiłku dotychczas nie uległ zmianie.

Data ____________________

____
(podpis osoby otrzymującej zasiłek)

UWAGA: Dalsze podpisy strona uskutecznia na odwrocie niniejszej deklaracji (przy każdorazowym otrzymaniu zasiłku).

Stronica 2.

Podpisy (dalsze) osoby otrzymującej zasiłek.

Data			Podpis osoby otrzymującej zasiłek	UWAGI
Dzień	miesiąc	rok		

STAROSTWO POWIATOWE

w ____________________

Dnia________ /________ 19_____r.

Nr Wojsk.

Do Pana (i)

ORZECZENIE.

Orzeczeniem z dnia______/______19______r. Nr____________Zarząd Gminny (Miejski) w______________ odmówił przyznania Pan prawa do zasiłku na podstawie art.________ ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o zasiłkach dla rodzin osób, odbywających czynną służbę wojskową (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 196), ponieważ________

____

____

Po rozpatrzeniu sprawy na skutek wniesionego odwołania na zasadzie art. 93 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnym z dnia 28 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) odwołanie to uwzględniam i przyznaję prawo do zasiłku na podstawie art________ pow. ustawy w wysokości niże podanej następującym osobom:

	Nazwisko i imię:	zamieszkały w:	dziennie zł:
1)	________	________	________
2)	________	________	________
3)	________	________	________

Niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancyj.

STAROSTA POWIATOWY

---

j. w.

____

— przyznanie zasiłku

Do

Zarządu Gminnego (Miejskiego)

w____________________

Powyższe orzeczenie przesyła się do wiadomości i doręczenia stronie dołączonego orzeczenia.

Wyjaśniam przy tym Zarz. Gm., że odwołanie strony zostało uwzględnione, ponieważ ____

____

Akta sprawy zwraca się.

Zał. — akta.

STAROSTA POWIATOWY

STAROSTWO POWIATOWE

w ______________________

Dnia ______________ 19____ r.

Nr Wojsk.

Do pana (i)

ORZECZENIE

Orzeczeniem z dnia ______________ 19____ r. Nr ________ Zarząd Gminny (Miejski) w ______________________ odmówił przyznania Pan . . prawa do zasiłku na podstawie art. ________ ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o zasiłkach dla rodzin osób, odbywających czynną służbę wojskową (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 196), ponieważ ______________________________________

____

Po rozpatrzeniu sprawy na skutek wniesionego odwołania na zasadzie art. 93 (94) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnym z dnia 28 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) odwołania nie uwzględniam i zaskarżone orzeczenie utrzymuję w mocy z motywów, przytoczonych w decyzji Zarządu Gminnego — ponieważ ______________________________________

____

Niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancyj.

STAROSTA POWIATOWY

---

j. w.

odmowa przyznania zasiłku

Do

Zarządu Gminnego (Miejskiego)

w ______________________

Powyższe orzeczenie przesyła się do wiadomości i doręczenia stronie dołączonego orzeczenia.

Akta sprawy zwraca się.

STAROSTA POWIATOWY

Zał. akta

135.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. o odznakach i mundurach (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 534) w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych udzielam Lidze Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej (Warszawa, ul. Wierzbowa 9) pozwolenia na ustanowienie i używanie odznak i mundurów dla personelu fachowego oplg. L. O. P. P. i personelu lotniczego L. O. P. P. według załączonych wzorów *) zgodnie z regulaminami *) stanowiącymi nierozłączną część niniejszego zezwolenia.

(Warszawa dnia 24 czerwca 1939 r. Nr AP. 3-309-2).

ZA MINISTRA
(—) Nakoniecznikow-Klukowski
PODSEKRETARZ STANU

136

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 534) udzielam Centralnemu Związkowi Detalicznego Kupiectwa Chrześcijańskiego Rzeczypospolitej Polskiej (Warszawa, Al. Jerozolimskie 17) pozwolenia na ustanowienie i używanie odznaki według załączonego wzoru *).

Odznaka może być używana:

a) na szyldach, papierach i legitymacjach;

b) na pieczęciach z nazwą stowarzyszenia w otoku;

c) jako odznaka członkowska do noszenia w klapie.

Pieczęcie z odznaką mogą być używane zgodnie ze statutem stowarzyszenia.

Za odznaki członkowskie Zarząd pobierać może od członków jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów, nie więcej jednak niż 2 zł.

(Warszawa dnia 24 czerwca 1939 r. Nr AP. 3-117).

Za MINISTRA
(—) Nakoniecznikow-Klukowski
PODSEKRETARZ STANU

137.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. o odznakach i mundurach (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 534) udzielam Związkowi Pracowników Skarbowych Rzeczypospolitej Polskiej (Warszawa, ul. Boduena 4) pozwolenia na ustanowienie i używanie odznaki według załączonego wzoru *).

Odznaka może być używana:

a) na szyldach, papierach i legitymacjach,

b) jako odznaka członkowska do noszenia w klapie,

Za odznaki może pobierać Zarząd jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów, nie więcej jednak niż 80 gr.

Wydawanie odznaki osobom nie będącym członkami stowarzyszenia jest zakazane.

(Warszawa, dnia 24 czerwca 1939 r. AP. 3-342)

Za MINISTRA
(—) Nakoniecznikow-Klukowski
PODSEKRETARZ STANU

138

PISMO OKÓLNE

z dnia 27 czerwca 1939 r.

o wynagrodzeniu dróżników zatrudnionych na drogach samorządowych za używanie własnych rowerów

(Nr SS. 52/485-2)

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

Ministerstwo Komunikacji zarządzeniem z dnia 24 marca r. b. Nr DR-79-8/1 przyznało dróżnikom, zatrudnionym na drogach państwowych, do odwołania ryczałt w wysokości 3 (trzy) złote miesięcznie z tytułu używania przez nich własnych rowerów do celów służbowych. Ryczałt ten jest wypłacany z dołu począwszy od dnia 1 kwietnia r. b.

W związku z powyższym Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaleca związkom samorządowym przyznanie analogicznego ryczałtu pokrewnej kategorii pracowników samorządowych zatrudnionych na drogach samorządowych.

(—) Podwiński
DYREKTOR DEPARTAMENTU

C.

Bibliografia.

I. WYDAWNICTWA ZALECONE.

„Ustawa samorządowa z komentarzami“ Stanisław Podwiński dyrektor departamentu Min. Spraw Wewn. i Bolesław Trzebski naczelnik wydziału Min. Spraw Wewn.

Nakładem Związku Zawodowego Pracowników Samorządu Terytorialnego R. P. wydana została książka p. t. „Ustawa samorządowa z komentarzami“, opracowana przez Stanisława

*) Nie przedrukowano.

*) Nie przedrukowano.

Podwińskiego dyrektora departamentu Min. Spraw Wewn. i Bolesława Trzebskiego naczelnika wydziału Min. Spraw Wewn. (376 stronic).

Praca ta zawiera przepisy ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego i rozporządzeń wykonawczych do tej ustawy, niektóre przepisy innych ustaw i rozporządzeń, ściśle wiążących się z wymienioną ustawą, poza tym wszystkie okólniki i pisma okólne, wydane w związku z tą ustawą, jak również szerokie orzecznictwo Min. Spraw Wewn. i judykaturę N. T. A.

Aktualizując i systemizując powyższy materiał dla uprzystępnienia go praktykom samorządowcom i urzędnikom władz nadzorczych, omawiana praca zawiera nadto komentarze oparte na obserwacjach i doświadczeniach praktyki nadzorczej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych; w szerokiej mierze uwzględniono również głosy teoretyków i praktyków, wypowiedziane na łamach prasy samorządowej.

Uwaga: Cena egz. 8.50 zł, w oprawie płóciennej 9.50 z doliczeniem kosztów przesyłki — do nabycia w Związku Zawodowym Pracowników Samorządu Terytorialnego w Warszawie, Al. Jerozolimska 85. Konto P. K. O. Nr 4601.

„Rzeczpospolita Polska — Wykres organizacji władz i urzędów" Julian Suski.

Nakładem Instytutu Wydawniczego „Biblioteka Polska" w Warszawie ukazał się ostatnio obowiązujący **„Wykres Organizacji Władz i Urzędów Rzeczypospolitej Polskiej"** przejrzany i poprawiony w porozumieniu z odnośnymi Władzami Państwowymi.

Wykres opracowany przez Mgr Juliana Suskiego b. radcę Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, a obecnie Starostę Powiatowego i Grodzkiego w Bydgoszczy jest tablicą ścienną rozmiaru 120 × 80 mm, przedstawiającą graficznie organizację i wzajemny stosunek do siebie władz i urzędów R. P.

Ze względu na to, że poprzednio wydane wykresy z powodu wielkich zmian zaszłych w międzyczasie w organizacji administracji Państwa, są obecnie całkowicie nieaktualne. Ministerstwo uważa za wskazane zaopatrzenie się podległych władz i urzędów w nowy „Wykres".

Cena „Wykresu" loco Warszawa wynosi zł 2.50.

Zbiorowe i pojedyncze zamówienia z poszczególnych jednostek administracji państwowej i samorządowej, należy kierować do Instytutu Wydawniczego „Biblioteka Polska" w Warszawie, ul. Świętojańska 4, wpłacając jednocześnie należność na P. K. O. konto 1270 z zaznaczeniem celu wpłaty. Urzędy, nabywające powyżej 10 egzemplarzy „Wykresu", korzystają z 25% opustu ceny.

„Zarys ustroju, postępowania i prawa administracyjnego w Polsce".

K. W. Kumaniecki, J. St. Langrod i S. Wachholz.

Nakładem Księgarni Powszechnej Dzieł Prawniczych i Ekonomicznych (Warszawa, Pl. Napoleona 1) ukazała się książka p. t. „Zarys ustroju, postępowania i prawa administracyjnego w Polsce" opracowana przez profesorów Uniwersytetu Jagiellońskiego Dr Kumanieckiego, dr Langroda i dr Wachholza (stronic 1020 ze skorowidzem).

Dzieło to obejmuje następujący materiał:

Dział pierwszy: Ustrój administracyjny, sądy prawa publicznego i postępowanie administracyjne.

I. Prezydent R. P. i ustrój administracji rządowej, II. Ustrój samorządu terytorialnego, III. Ustrój administracyjny województwa śląskiego, IV. Sądy prawa publicznego, V. Postępowanie administracyjne.

Dział drugi: Prawo administracyjne materialne.

I. Godła, barwy i pieczęcie, II. Granice Państwa, III. Stosunki osobiste, IV. Stosunki mniejszościowe, V. Szkolnictwo, VI. Kultura—Nauka, VII. Prawo prasowe, VIII. Fundacje, IX. Wyznania, X. Zrzeszenia i zgromadzenia, XI. Praca i ubezpieczenia społeczne, XII. Zdrowie publiczne, XIII. Budownictwo i zabudowanie osiedli, XIV. Prawo wywłaszczeniowe, XV. Rolnictwo i leśnictwo, XVI. Łowiectwo i rybołówstwo, XVII. Prawo wodne, XVIII. Przemysł i handel, XIX. Komunikacje, XX. Służba państwowa, XXI. Bezpieczeństwo, spokój i porządek publiczny, XXII. Statystyka administracyjna, XXIII. Obrona Państwa, XXIV. Administracja spraw zagranicznych. XXV. Uprawnienia administracyjne Polski w W. M. Gdańsku.

W poszczególnych rozdziałach są szczegółowo wyliczone i omówione odnośne przepisy.

Dzieło to zaleca się do użytku władz rządowych i samorządowych.

II. WYDAWNICTWA, INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

„Medal Za Długoletnią Służbę" — Wiesław Bończa - Tomaszewski.

Nakładem Głównej Księgarni Wojskowej (Warszawa, ul. Krak. Przedmieście 11) ukazało się wydawnictwo p. t. „Medal Za Długoletnią Służbę" w opracowaniu Wiesława Bończy-Tomaszewskiego (104 stronic).

Książka ta, zawierająca całość przepisów odnoszących się do medalu „Za Długoletnią Służbę", może być przydatna dla osób, które ten medal posiadają.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.